BUIZERDEN en HONDSDOLHEID

Het was in November van het vorige jaar, dat er een bericht kwam bij de beheerder van het „roofvogelasyl" van de vogelbeschermingswacht „Zuid-West Veluwe" over het vinden van een Buizerd, die, naar men vertelde, ziek was.
In dit asyl worden n.l. zieke of gewonde vogels verzorgd met het doel ze na genezing weer de vrijheid te geven. De plaatselijke pers verleent regelmatig medewerking en publiceert zo nu en dan artikelen, die ten doel hebben het publiek van het bestaan van dit asyl op de hoogte te brengen.

De betreffende Buizerd werd opgehaald en het bleek, dat hij niet gewond was. De man, die hem gevonden had, vertelde, dat hij het dier zo maar van de grond kon oppakken.
De ademhaling van deze vogel ging zwaar en hijgend. Vanuit de bek, die hij voortdurend openhield, kwam een ondragelijke stank en zijn krop was gezwollen. Naar het oordeel van de veearts, die de aard van de ziekte niet dadelijk kon vaststellen, moest de krop leeggeperst worden. De heer Eygenraam, dierkundige van het I.T.B.O.N. te Oosterbeek, constateerde, dat de inhoud uit vlees, beenderen, kop, poten en stukken huid — waaruit niet meer dan één muis (waarschijnlijk bosmuis) kon worden gereconstrueerd —, bestond. Blijkens het oog, dat nog niet ingevallen was, moest de muis in verse toestand zijn gekropt. Verder werden een aantal veren van een uil aangetroffen, vermoedelijk een Ransuil.

Enige dagen later, nadat het „Utrechts Dagblad" hierover enige bijzonderheden had gepubliceerd, deelde de Inspecteur van de Volksgezondheidsdienst te Utrecht telef. mede, dat deze Buizerd vermoedelijk aan hondsdolheid leed. In Duitsland had men n.l. bij twee buizerden hondsdolheid geconstateerd. Het besmettingsgevaar voor mensen, zo zei hij, was niet uitgesloten.
U begrijpt de schrik, die zulk een bericht te weeg kan brengen. Door genoemde Inspecteur werden ook twee huisartsen en de veearts in kennis gesteld, die op hun beurt weer een waarschuwend woord richtten tot de beheerder van het asyl. De Buizerd mocht niet meer aangeraakt worden en diende opgezonden te worden aan het Rijksserum Instituut te Rotterdam.
Niet aanraken en toch opsturen, daar zag men geen kans toe.
In de dagen, die volgden, werd veel gesproken, getelefoneerd en geschreven, maar niets gedaan!

Over ziekte bij vogels blijkt nog weinig bekend te zijn. We vroegen ons af waarom er niemand kwam om de ziektever-

schijnselen waar te nemen; het leek ons toch in dit geval belangrijk genoeg. Denk maar eens aan het gevaar voor mens en dier, indien zou blijken, dat deze Buizerd inderdaad hondsdol zou zijn.
Bovendien, wat zou er gebeuren met buizerden en andere roofvogels?

Het enige, dat gebeurde was, dat de Buizerd doodging. In een doek met loog gewikkeld werd hij opgezonden naar het Rijksserum Instituut. Nu zou, zo dachten wij, wel uitkomen aan welke ziekte de vogel geleden had. Na enige weken vernamen we echter, dat men bij aankomst direct de kop van de vogel had afgehakt, omdat voor het onderzoek naar hondsdolheid alleen de hersenen nodig waren. Bovendien werd dus de mogelijkheid „afgehakt" om een onderzoek naar de longen of het hart in te stellen of mogelijke vergiftigingssporen te ontdekken.

Het hersenonderzoek was negatief; geen hondsdolheid dus.

Een nieuwe proef, die een maand in beslag nam, was eveneens negatief.
Inmiddels was een andere Buizerd in het asyl gebracht; ook deze vogel kon men zo van de grond pakken en zijn ademhaling ging eveneens zwaar. De dikke krop had hij echter niet. De tweede Kerstdag werd deze vogel geheel genezen weer losgelaten, voorzien van een ring van het Rijksmuseum te Leiden.
Wij vernamen inmiddels van de heer Jb. van de Peppel te Bennekom, dat hij in de afgelopen jaren reeds vijf buizerden onder dezelfde, als door ons genoemde, omstandigheden gezien had. Na verzorging kregen ook deze weer geheel genezen de vrijheid.

Al met al, het is nog niet bekend, wat deze buizerden nu **wel** gemankeerd hebben.
Het zou dienstig zijn dat zij, die vogels verzorgen, alles nauwkeurig optekenen en de gegevens eens uitwisselen.

J. Albers.